

46- Truyện Mẹ Chàng Ưu-Đa-La Bị Đọa Vào Loài Ngạ Quỷ

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong vườn trúc Ca-lan-đà, ở thành Vương xá.

Bấy giờ, trong nước ấy có một vị trưởng giả, có vô lượng tài sản của báu nhiều không thể tính kể, ông chọn một cô gái trong một gia đình giàu sang để cưới về làm vợ và thường tấu trối kỹ nhạc để mua vui cho nàng.

Khi người vợ ấy mang thai, qua mười tháng cưu mang thì sinh được một bé trai, tướng mạo khôi ngô đẹp đẽ, trên đời ít có, nên cha mẹ rất hài lòng, đặt tên là Ưu-đa-la.

Khi Ưu-đa-la lớn khôn thì trưởng giả qua đời, Ưu-đa-la tự nghĩ: “Cha mình trước giờ buôn bán để sống, nhờ đó lập nên gia nghiệp, bây giờ ta không nên học theo cách ấy!”. Đối với Phật pháp, Ưu-đa-la có tâm kính tin và muốn xuất gia, bèn đến xin mẹ đi xuất gia.

Mẹ đáp:

–Cha con đã chết, ngoài con ra ta không còn ai, vậy tại sao con nỡ bỏ ta mà đi xuất gia? Nay ta còn sống, nhất định không cho con. xuất gia nhập đạo, khi ta chết rồi lúc ấy tùy con.

Ưu-đa-la không toại nguyện, trong lòng buồn bã, thưa mẹ:

–Nếu mẹ không cho con xuất gia thì ngay bây giờ con sẽ nhảy xuống vực sâu hoặc uống thuốc độc mà chết.

Mẹ nói:

–Con đừng nói vậy. Tại sao ngày nay con nhất định muốn xuất gia mới được chứ? Thôi từ nay về sau, nếu con muốn thỉnh các Sa-môn, Bà-la-môn,... thì mẹ sẽ sắm sửa các món ăn ngon để tùy ý con cúng dường.

Nghe mẹ nói, Ưu-đa-la an lòng. Sau đó Ưu-đa-la thường thỉnh các Sa-môn và Bà-la-môn về nhà để cúng dường.

Mẹ của Ưu-đa-la thấy các đạo sĩ thường xuyên lui tới, nên bà rất buồn bực và sinh tâm chán ghét, rồi thốt ra những lời độc ác, chửi mắng các Sa-môn, Bà-la-môn:

–Hạng người không chịu làm ăn, chỉ biết trông nhờ vào bá tánh, thật đáng ghét!

Lúc ấy Ưu-đa-la đi vắng, người mẹ bèn đổ thức ăn và nước uống xuống hố bỏ. Khi con về, mẹ liền nói:

–Con đi rồi, mẹ ở nhà sắm sửa thức ăn ngon cúng dường cho các Sa-môn và Bà-la-môn rồi.

Nói xong, bà dẫn con đến chỉ cho thấy chỗ bà đã đổ thức ăn nước uống và nói:

–Mẹ vừa cúng dường xong, các vị mới ra về.

Ưu-đa-la nghe mẹ nói, rất vui mừng. Về sau, người mẹ qua đời bị đọa vào loài ngạ quỷ. Ưu-đa-la được xuất gia, siêng năng tu tập, chứng đắc quả A-la-hán.

Một hôm, khi đang ngồi thiền trong một cái hang bên bờ sông, có một ngạ quỷ miệng mồm khô nóng, đói khát khổ sở đến chỗ vị Tỳ-kheo nói rằng:

–Ta là mẹ của con đây.

Tỳ-kheo lấy làm lạ nói:

–Lúc còn sống mẹ tôi thường ưa bố thí, vì sao ngày nay lại đọa vào loài ngạ quỷ, phải chịu quả báo này?

Ngạ quỷ đáp:

–Vì mẹ tham lam, bòn sẻn không chịu cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn, vì thế mà phải chịu làm thân ngạ quỷ. Trong suốt hai mươi năm mẹ không được ăn uống gì cả, giả sử

có đi ra sông, suối hay ao hồ uống nước, thì nước đều khô cạn, hoặc có đến cội cây có trái thì cây liền khô héo. Mẹ bị đói khát nóng bức ép ngặt, không thể nói cho hết được.

Tỳ-kheo hỏi nga quý:

–Do đâu mà đến nỗi như vậy?

Nga quý đáp:

–Tuy ta bố thí như tâm thường bỏn sẻn. Đối với các Sa-môn, Bà-la-môn không có tâm cung kính, lại còn nhục mạ, nên ngày nay phải chịu quả báo này. Nếu thầy thỉnh Đức Phật và chúng Tăng cúng dường và sám hối, hồi hướng công đức cho ta thì chắc chắn ta sẽ thoát khỏi thân nga quý.

Lúc ấy thầy Tỳ-kheo nghe mẹ nói, vô cùng đau xót, bèn khuyến hóa các thí chủ sắm sửa thức ăn ngon thỉnh Đức Phật, chư Tăng cúng dường. Sau khi cúng dường xong, nga quý kia liền hiện thân tại pháp hội để tỏ bày tội lỗi sám hối.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói pháp cho nga quý này nghe bằng mọi cách. Nga quý sinh tâm hổ thẹn. Ngay trong đêm ấy nga quý qua đời, lại thọ thân khác, đọa vào loài nga quý biết bay, đầu đội mào trời, cổ đeo các thứ chuỗi anh lạc, trang nghiêm thân thể lại đến chỗ Tỳ-kheo thưa:

–Ta cũng chưa thoát được thân nga quý, một lần nữa thầy hãy khuyến hóa các thí chủ thiết lễ cúng dường, sắm sửa các thứ giường ghế, mừng mền để cúng dường chư Tăng khắp nơi hồi hướng công đức cho ta, thì ta mới thoát được thân nga quý.

Thầy Tỳ-kheo nghe mẹ nói lại khuyến hóa thí chủ sắm sửa đầy đủ thức uống ăn và giường ghế, mừng mền để cúng dường chư Tăng khắp nơi.

Sau khi cúng dường xong, nga quý hiện thân trước đại chúng, lại sám hối. Ngay trong đêm ấy nga quý chết đi, được sinh lên tầng trời Đao-lợi. Liên nghĩ rằng: “Không biết ta đã gieo trồng phước đức gì mà được sinh lên tầng trời này?”. Bèn quán sát biết rằng nhờ người con là Tỳ-kheo đã sắm sửa các thức ăn ngon cúng dường Đức Phật và chúng Tăng hồi hướng công đức cho mình mà được thoát thân nga quý, sinh lên cõi trời. Vậy nay mình phải đền đáp ân đức của Đức Phật và vị Tỳ-kheo.

Nghĩ xong, vị trời này liền đội mũ trời, đeo các thứ chuỗi anh lạc, trang nghiêm thân thể, mang hương hoa đến cúng dường Đức Phật và người con Tỳ-kheo.

Cúng dường xong, vị trời lui lại ngồi sang một bên, nghe Đức Phật nói pháp, tâm ý được mở tỏ, chứng được quả Tu-đà-hoàn, nhiều quanh Phật ba vòng rồi trở lại cõi trời.

Khi Đức Phật nói về việc mẹ chàng Ưu-đa-la, các Tỳ-kheo đều dứt bỏ tâm tham lam, bỏn sẻn và nhàm chán sinh tử; có vị chứng được quả Tu-đà-hoàn, có vị chứng quả Tư-đà-hàm, có vị chứng quả A-na-hàm, có vị chứng quả A-la-hán, có vị phát tâm Bích-chi-phật, có vị phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.